

Molnár Béla

GYAKRAN ELGONDOLKODOTT

(Lukács 2,16-21)

Távolodik
a sípszó,
a kolomp hangja,
bárányok
bégetése
lassan elhal,
elmentek a pásztorok,
a gyermek alszik,
József
forgolódik
a szénán,
fel-felriad.
Még éj van.

Mint az ég függönye
az angyalok után,
lassan lecsukódik
mindkét szemem.

Úgy alszom,
mint az anyák,
mind a földön
alszanak,
álomhullámok fodrain,
el-elsüllyedve,
felbukkanva hirtelen,
háttha éhes a gyermek,
háttha felsír a gyermek.

Mégis,
egy kicsi emlék maradt
a néhány pillanattól,
amikor visszatértem ide,
a jászol melletti
világba.

Már újra volt házunk,
Názáretben éltünk,
nagyobbacska volt
a gyermek,
József tette a dolgát,
ideje volt
a szövőszék elé ülnöm,
ideje
kezdeni a köntöst –
gyorsan nő a gyermek.

Nem találok
a szálát,
a gyapjút,
melyiket melyikkel
szójem egybe.

Hófehér köntöst
szeretnék,
ragyogót, királyit,
egybeszöttet,
jaj, nem az a szál simul kezembe,
mit szeretnék!

Mintha
láthatatlan segítő
vennének körbe.
Hol egy angyal nyújt át nekem
fénylő aranyszálát,
máskor
Erzsébet szép szava
ezüstözi a kélmét.

Szúrós,
kemény szálak,
a köntöshöz az anyag
nem illik,
mi lesz, ha a fiút gyötri,
kínozza, szúrja?

Az efratai Betlehem
ajándéka.

Egy szál,
angyali énekből
különös dallam,
kicsi bárány,
égi bárány
gyapja,
álmos pásztor
az imént hozta.

A gyermek felsír,
a gyermek mosolyog.

Mozgolódnak
körülötte az
állatok,
tehenek, borjak,
kecskék.

József
a kútra ballag.

Álom
határait
magam mögött
hagyom.

Elenyészik a szövőszék.

A helyükre térnek
égi, földi
szálak, fonalak.

El-elgondolkozom.